

Arrest

**nr. 15 494 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 6 mei 2015 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2015 werden M.D. en J.D., verzoekers minderjarige kinderen met de Italiaanse nationaliteit, in het vreemdelingenregister ingeschreven op grond van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) als bloedverwanten in neergaande lijn van hun moeder, mevrouw N.E.O.

Op 6 november 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, als vader van zijn minderjarige kinderen M.D en J.D, op grond van artikel 40*bis*, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Op 4 mei 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs-kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.11.2014 werd ingediend door:

D., T. (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde burger van de Europese Unie 'hetzij voor zichzelf over voldoende - de bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bij- standsstelsel van het Rijk, Concreet houdt dit in dat de referentieperso(o)n(en), zijnde de minderjarige burger(s) van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet(en) aanvragen - en verkrijgen - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval. De referentieperso(o)n(en) heeft/hebben het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van gezinshereniging met de moeder die houder is van het verblijfsrecht in België.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat de kosten van het geding niet ten laste van verzoeker kunnen worden gelegd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker stelt dat de motivatie van de bestreden beslissing “manifest onjuist” is.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken motiveerde haar weigering tot verblijf van meer dan drie maanden als volgt : “[...]”

*“
”*

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

- *Het is manifest onjuist dat verzoeker niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen en zodoende niet kan voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verzoeker heeft immers werk gevonden en heeft zodoende voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in zijn eigen behoeften en die van zijn kinderen. (cfr. stuk 4)*

Uit zijn arrest nr. C-200/02 van 19 oktober 2004 (Zhu en Chen) blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen art. 18 EG en de richtlijnen 'genomen voor de toepassing ervan' in wezen in die zin heeft geïnterpreteerd dat deze bepalingen de ouder, die een onderdaan is van een derde staat, effectief het gezag heeft over een zeer jonge minderjarige onderdaan van een lidstaat en gedekt is door een afdoende ziekteverzekering, toelaten om met deze te verblijven in de lidstaat van ontvangst indien de middelen van deze ouder 'voldoende zijn zodat het kind geen last wordt voor de openbare financiën van de lidstaat van ontvangst', om een nuttig gevolg te geven aan het verblijfsrecht van onbepaalde duur dat aan laatstgenoemde wordt verleend op het grondgebied van de lidstaat van ontvangst. (R.v.St. nr. 193.349, 15 mei 2009, Rev.dr.étr. 2009, afl. 153, 151; Nederlandstalige samenvatting jura)

Gelet op zijn arbeidsovereenkomst bewijst verzoeker over voldoende inkomsten te beschikken om zowel hem als zijn kind geen last te worden van de openbare financiën van de lidstaat van ontvangst.

Bovendien heeft ook de moeder van beide kinderen haar verblijf hier in België en kan zij tevens instaan voor de financiële noden van de kinderen (cfr. stuk 10).

Verzoeker heeft tevens nog een goed contact met de moeder van zijn kinderen.

- Verzoeker heeft samen met de moeder gezamenlijk het hoederecht over de minderjarige kinderen en voldoet zodoende dus ook aan de voorwaarde dat de ouder het hoederecht dient te hebben over de minderjarige kinderen, vervat in art. 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. (cfr. stuk 2 : "De verzoekers zijn het eens over de gezamenlijke hoede over de twee minderjarige kinderen, die gedomicilieerd zijn bij hun moeder")"

Waar verzoeker aanvoert dat de motivatie van de bestreden beslissing manifest onjuist is, lijkt hij een schending van de materiële motiveringsplicht op te werpen, zoals verweerder aangeeft in zijn nota met opmerkingen. Verzoeker beweert dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door te stellen dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en zodoende niet kan voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoeker stelt werk te hebben gevonden en wijst op zijn arbeidscontract, en stelt dat hieruit blijkt dat hij over voldoende middelen beschikt opdat hijzelf en zijn kinderen geen last zouden worden voor de Belgische openbare financiën. Verzoeker wijst er ook op dat de moeder van beide kinderen, mevrouw N.E.O, verblijfsrecht heeft in België en eveneens kan instaan voor de financiële noden van de kinderen en voegt bij het verzoekschrift haar arbeidsovereenkomst toe. Tenslotte stelt verzoeker dat hij samen met mevrouw N.E.O. het hoederecht heeft over hun kinderen, en dus ook aan deze voorwaarde van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet voldoet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad merkt op dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, zoals verweerder ook aangeeft in de nota met opmerkingen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de motivering van de bestreden beslissing immers niet betwist dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken en zodoende niet kan voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De elementen waarop verzoeker zich beroept om aan te tonen dat hij wel over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken zoals vereist door de artikelen 40bis, § 2, 5° en 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name zijn arbeidscontract en het feit dat ook hun moeder voor de financiële noden van zijn kinderen kan instaan, kan hij dan ook niet dienstig aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing immers duidelijk blijkt dat verzoekers aanvraag om een verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd omdat de gemachtigde meent dat uit de artikelen 40, § 4, eerste lid, 2° en 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de minderjarige Unieburgers als referentiepersonen, hetzij *in casu* verzoekers kinderen J.D. en

M.D, zelf het verblijfsrecht moeten aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De gemachtigde heeft vastgesteld dat dit *in casu* niet het geval is, nu J.D. en M.D. het verblijfsrecht in België al hebben bekomen op basis van gezinshereniging met hun moeder die in België verblijfsrecht heeft. Hieruit heeft de gemachtigde geconcludeerd dat betrokkene zich daarom niet eveneens bij de referentiepersonen kan voegen, en heeft om die reden het verblijfsrecht geweigerd aan verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn middel echter geenszins ontwikkelt als een kritiek op deze motivering. Met zijn betoog aangaande de bestaansmiddelen waarover hijzelf en zijn kinderen kunnen beschikken, weerlegt noch betwist verzoeker de vaststelling van de gemachtigde dat verzoekers kinderen hun verblijfsrecht reeds hebben verkregen op basis van gezinshereniging met hun moeder, en niet in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Daargelaten de vraag of de gemachtigde uit de artikelen 40*bis*, § 2, 5° en 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet deze conclusie kon trekken, namelijk dat de referentiepersonen het verblijfsrecht in België dienen te hebben aangevraagd en verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen opdat hun vader zich dienstig op deze bepalingen zou kunnen beroepen, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker er met zijn kritiek aangaande de bestaansmiddelen waarover hij kan beschikken en aangaande het hoederecht over zijn kinderen J.D. en M.D, dat hij gezamenlijk met hun moeder uitoefent, niet in slaagt deze motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde de bestreden beslissing manifest onjuist heeft gemotiveerd, zoals door verzoeker aangevoerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES